

מדוע זכה יגאל בכל זה?

שבוע-שבועיים האחרונים מצאתי את עצמי עוסק בשאלות עמוקות בעניין המוות. לא בדיוק בצדדי האפ- לים של הנושא, כמו מחלות, דם, נסיסה, מוגלה, חיר- חורים, תולעים וכל השאר. לא, להיפך. הצדדים היפים: טכסים הוגינים, מטחי-כבוד, הספדים, רחובות על-שם, דברים מהסוג הזה. כל זה היה אפרופו - אפרופו מה זה היה?

כן. יגאל. דווקא את עצמי שאלתי, וזה טוב, משום שכך אני מקבל תשובות שדי מוצאות חן בעיני, מה שמפתיע רק סכיופרינים.

והנה מה ששאלתי: מדוע זכה יגאל בכל זה? מה הוא היה, תנוה המדינה? רמטכ"ל? ראש-ממשלה? אפילו נשיא לא היה, מה שכמעט כל אחד יכול. בסך הכל היה סגן-ראש-ממשלה במיקרה הטוב. ביג דיל. אני מוכן להסתכן ולומר שלא כל סגן-ראש-ממשלה יזכה למה שזכה לו יגאל. למשל - לא חשוב.

התשובה שהשבתי לעצמי היא שיגאל זכה לכל זה משום שהיה גם. כן, פשוט גם.

יגאל היה גם בן מושבה, וגם חבר קיבוץ. גם מפקד הפלמ"ח, וגם אלוף בצה"ל. גם איש עממי, וגם בוגר אוכספורד. גם שר וגם סגן-ראש-ממשלה. יגאל היה גם אציל נפש, וגם התחבא בגינוסר, כשנישל את אבא אבן מנכסיו. הוא גם אהב ערבים, וגם גירש אותם מרמלה ומלוד. היה לו בית גם בגינוסר וגם ברובע היהודי של העיר-העתיקה. הוא גם התנגד להתנחלות באיזורים צפון-מזרחיים, וגם הקים את קריית-ארבע. הוא היה גם יונה, גם נץ וגם יונץ. עכשיו ברור לי שזו התשובה. יגאל היה פשוט גם, וגם אני, לגמרי למרות רצוני, כתב-תי עליו גם כמה מילים טובות.

ובגלל שהיה גם כזה, מתאבלים עליו גם אנשים עממיים, וגם בוגרי אוכספורד. גם פלמ"חניקים וגם מנחס בגין. גם חונן פורת וגם חיים חפר.

ואפרופו חיים חפר, אני לא מקנא בו. לא בו, ולא בחיים גורי, ולא בחנוך ברטוב, ולא באהרון מגד ועוד כמה. מה הם יעשו עכשיו? הם בטח מרגישים כמו שהרגישו, נניה, תלמידיו ומעריציו של הפילוסוף הידוע סוקרטס, כשמת עליהם רבם. אבל, כמובן, איפה חפר וגורי וכל החברה, ואיפה תלמידיו של סוקרטס.

מיפגת העבודה הודיעה שלאות אבל על מותו של יגאל אלון, תשבתי המיפגה כל פעילות למשך שבוע.

בשבוע השביתה הזה נודע שלדעת חוגים במיפגה ית-חזק מעמד היונים בעיקבות מות אלון, שייתכן שרובן יירש את אלון כמתחרהו של פרס, שפרס לא מוכן להתייחס לאפשרות הזאת, שחוג "בית ברל" יתעורר לחיים, ועוד. עכשיו צא ולמד מה כוחה של מיפגת העבודה, שבשבוע שבו היא שובתה מכל פעילות קורים כליכך הרבה דברים.

כבר שנים שאני לא מצליח לאתר מה בדיוק מפ- ריע לי במיפגה הליברלית. דווקא המנהיגים שלהם נחמדים. כולם כאלה עם קצת קרחת, קצת כרס, קצת מקטרת וקצת שכל. כולם, חוץ מפייסי, שיש לו קצת דברים אחרים.

אני מכיר גם אנשים שבוחרים בשביל הליברלים. ספקולנטים, למשל, מצביעים תמיד או מערף או ליברלים. יהלומנים אותו דבר, מערף וליברלים. קצת תעשיינים, כבד שנים שאני לא מצליח לאתר מה בדיוק מפ- ריע לי במיפגה הליברלית. דווקא המנהיגים שלהם נחמדים. כולם כאלה עם קצת קרחת, קצת כרס, קצת מקטרת וקצת שכל. כולם, חוץ מפייסי, שיש לו קצת דברים אחרים.

אני מכיר גם אנשים שבוחרים בשביל הליברלים. ספקולנטים, למשל, מצביעים תמיד או מערף או ליברלים. יהלומנים אותו דבר, מערף וליברלים. קצת תעשיינים,

השטויות של צינעת הפרט שישארו לגידעון האזנר. לא רק פורנוגרפיה זה עניין של גיאוגרפיה, גם השיגעון. בעלי פאראנויה עמוקה במדינות מתקנות זי- כים לאישפוז. אצלנו, מי שלא פאראנואיד לא מגיע רחוק. מה שהפעיל את הפאראנויה הבריאה שלי בזמן האחרון זה עניין מחירי המזון. קילו עגבניות - שבע עים לירות. גבנית קוטג' - עשרים ומשהו לירות. קילו בשר אני לא רוצה להגיד. אז מה, דברים כאלה יכולים להיות מיקרה? ברור שיש כאן מזימה.

ערכתי חקירה בעניין, והנה התוצאות:

קחו למשל ירקות. מה זה ירקות? שמים זרעים באדמה, משקים, מדשנים, העסק מתנפח ויוצא ירקות. אותו פרינציפ - פירות. מים, מינרלים, קצת זבל. או חלב, למשל, חלב זה תשעים אחוז מים, היתר מינרלים. ומה זה בשר-בקר או בשר-עוף? קש, חציר, דורה, כר סמת, וקצת מיצי עיכול. מה המסקנה? תופסים?

בשביל מה לבזבז זמן וכסף על כל התהליך הזה? הורוביץ יתן לאנשים לאכול אותה ישר. סטרייט, יעני. יאכלו קש סטרייט, חציר סטרייט, כוסמת סטרייט, ישתו הרבה מים, יגרגרו מינרלים ויתבלו בזבל. מבינים איזה חיסכון? יודעים מה ההפרש בין מחיר הבשר הקפוא ומחיר הקש? את כל זה הולך הורוביץ לחסוך. הלאה פער התיווך!

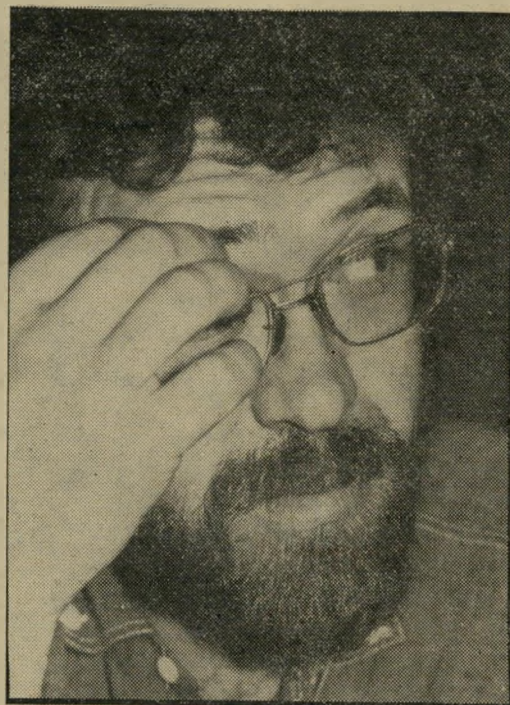
זהו. זאת התוכנית. ואל תגידו לי שאני פאראנואיד, אני יודע. מעלים את המחירים של המזון הקונבנציו- נלי, ובמקביל יתחילו להופיע בשוק אריות חסכוניות של חציר מתוצרת "טנא-נוגה". סל המזונות השבועי יהיה מורכב משלושה קוב מים, קילו וחצי מינרלים, שלושים קילו קש, כוסמת למנות ראשונות וזבל אור- גני לפי הטעם. נכון שיקח קצת זמן לאכול את כל הכמויות האלה. אז מה? למישהו אין זמן? נכון גם שיהיו שינויים הדרגתיים במערכת העיכול ובצורה החי- צונית. הלסתות יתארכו, זה בטוח. לכמה גברים יצמחו קרניים, ולנשים יהיו שבע-שמונה פיטמות. אבל אין לנו כסף לפינוקים. פשוט אין.

היו כמה הצעות בממשלה, מה לבנות בחברון מפני שנרצח שם יהושוע סלומה ז"ל. היו כמה שרים שהציעו לבנות איצטדיון אולימפי על הגג של מערת המכפלה ולהעביר את האולימפיאדה ממוסקבה לחב- רון, כבירת העולם החופשי. שרים אחרים הציעו להציב בחברון מכונה אוטומטית למימכר קוקה-קולה. מה יש לדבר, קושיה חמורה. הממשלה עוד יכולה ליפול על זה. לא צחוק. אז אחד השרים לקח יוזמה, וחברו העריפו מפורט של בינונית-מורת-רצח. להלן עיקרי המחירים:

- תלמיד ישיבה - ישיבה.
  - תלמיד בית-ספר - חדר.
  - רב פורמי - מחששה.
  - חתול יהודי - חנות מזכרות.
  - סגן-שר - בית-יולדות.
  - עולה חדש - מישרד הקליטה.
  - כתב טלוויזיה - יומיים חופש לילידים.
- וכך הלאה. כמו שאפשר לראות, יש התאמה מירבית בין החטא ועונשו, וזה גם לפי היהדות, הגורסת לפום צערא - אגרא.

שלמה פרנקל, * תל-אביב

* מחבר הסידרה המחליטנים, המתפרסמת בעולם הזה.

של הליברלים בוועדת-הכספים של הכנסת החליטו להי- לחם נגד ההחלטה על הגשת הצהרות-הון, בגלל ש- "בכלים הנוכחיים לא ייבדקו הצהרות ההון גם תוך עשר שנים".

זהו, זה מה שהורג אותי. מיפגה כזאת, שבו-

לכמה גברים יצמחו קרניים, ולנשים יהיו שבע-שמונה פיטמות

חרים בשבילה ספקולנטים, יהלומנים, תעשיינים, וכל מיני כאלה שהם עכשיו בצרות, מה פתאום הולכת המיפגה הזאת לדאוג לצינעת הפרט או להספק של חוקרי מסי-הכנסה? שקודם ידאגו לבוחרים שלהם, ואת

בחירת פרס - מיסגה גורלי

יימשך הוויכוח התרבותי הגלוי בענין המועמדות לעיני הציבור.

בחירתו של החבר פרס לתפקיד, שיש סיכויים ממשיים שיזכה בו, איננה המיסגה הפטאלית הראשון של המיפגה. דמויות רבות בממשל הקודם מייצגות מוסיאון שלם של מישינים - אישים שנבחרו על-ידי המיפגה ובכל מה שטיפלו גרמו הרס וזק שאלו לו תקנה. מינויים פוליטיים למישרות לאומיות רגישות שברגישות, הם אחד הגורמים הבסיסיים לכל הרע במדינה, שנועדה על ידי אנשי-בראשית של התנועה להיות שיוויונית, מהוגנת ואור-לגוויים, ללא מרכאות. איש של תפקידים בכירים בעסקנים מיפגתיים חסרי-כישורים, הם גורם יסודי בהתמוטטות הכלכלית, בהתדרדרות המוסרית ובדמוראליזציה הכללית. אכן, מציאת אנשים מתאימים לתפקידים רמידרג היא בעיה יסודית בתורת המינהל הציבורי.

מדינת ישראל מהלכת על פני תהום רבה, באופן אקרויטי, על חבל דק מאוד, כבר למעלה משלושים שנה. עליאף שהיינו כחולמים, כאשר זכינו במתת שלום, הרי בעיות קיומנו מחמירות והולכות לקראת שנת 1984. ההשראה והאמונה שנתנו בעם ראשי-ממשלה קודמים, גרמו לנו לעצום עין תורנית ממחד-לים וכישלונות שאין להם כפרה. אבל עכשיו, כאשר ההתמוטטות הכלכלית מבציתה והאיזור הופך למוקד של המילחמה הקרה, אסור שתקרינה שיגאות, שכל אחת מהן עלולה להיות גורלית לקיומנו. בשם עתידינו

יש להשביע את התנועה שתתעלה מעל עצמה, מעל הקטנוניות הנוכחית, ותצמיח לנו מנהיג אמין ואהוד, שיוליך אותנו בביטחה, נוכח האתגרים המצפים לנו. והנה, דווקא בעת משבר נבחר כמנהיג לאומי אדם שהוא עסקן מיפגתי טיפסי. אילו היה יבואן או סוחר, לא הייתי מזומן באמצעות טלוויזיה צבעונית ולא הייתי קונה ממנו מכונת משומשת.

החבר שימעון הוא עסקן מיפגתי מעולה, ומכאן שמישרת היושבי-ראש הולמת אותו... העסקן הציבורי הוא טקטיקי בקנה-מידה קטן, הוא חייב לתמרן בין כוחות זורמים במיפגה. המנהיג הלאומי, לעומתו, הוא איסטרטג בעל אופקים רחבים, החייב לאזן שיקולים מקומיים וגלובליים, ענייני הווה עם השלכות לעתיד. העסקן הוא אופורטוניסט, המוכר כל עיקרון בנוזל עדשים. המדינאי עיקבי בנאמנותו לערכי האומה וערכי אנוש. העסקן ממשמע והולך בתלם שמתווה המיפגה, והמנהיג הלאומי הוא בעל מעוף, דמיון ומחשבה חרי-גה. העסקן עולה בהיאררכיה תוך שהוא דורך על גוויות ודוחף אחרים במרפקים. המדינאי פועל מתוך ידיעה, כי הוא מקובל, אמין ואהוד על העם, והחבר פרס מקובל ואהוד על עסקני מיפגה מסויימים...

מועמדותו של פרס לראשות הממשלה נותנת לתנו- עת-העבודה רווח-זמן של שנתיים למצוא מישהו אחר, מתאים יותר. בבחירה במרוץ המיפגה נפל המסך על המערכה הראשונה. עם עליית המסך במערכה השניה, בוועידת התנועה, בעוד שיש חודשים, כדאי שהתנועה תבחר אדם בעל שיעור קומה שיתאים באמת לתפקיד, אם אכן היא מבקשת לזכות בשילטון מחדש.

ד"ר עמירם לנדמן, תל-אביב

לפי חוט המחשבה הזה, יושבי-ראש המיפגה מכוון את דרכה של התנועה, ולפיכך, באופן אוטומטי, הוא גם יוכל להנחות את המדינה בדרך הנכונה. אחדות המפלגה דורשת שלא יהיו ויכוחים בעניין הזה. מוטב שיבוצעו בחדרי-חדרים תקיעות סכינים בגב, מאשר